

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 26. novembra 2013*

„Odvolanie — Hospodárska súťaž — Kartely — Trh s plastovými priemyselnými vrecami — Pripísateľnosť porušenia, ktorého sa dopustila dcérska spoločnosť, materskej spoločnosti — Neprimeraná dĺžka konania pred Všeobecným súdom — Zásada účinnej súdnej ochrany“

Vo veci C-40/12 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 27. januára 2012,

Gascogne Sack Deutschland GmbH, predtým Sachsa Verpackung GmbH, so sídlom vo Wiede (Nemecko), v zastúpení: F. Puel a L. François-Martin, avocats,

odvolateľka,

ďalší účastník konania:

Európska komisia, v zastúpení: F. Castillo de la Torre a N. von Lingen, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda V. Skouris, podpredseda K. Lenaerts, predsedovia komôr R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič, L. Bay Larsen, M. Safjan, sudcovia J. Malenovský, E. Levits, A. Ó Caoimh, J.-C. Bonichot, A. Arabadžiev, D. Šváby a M. Berger (spravodajkyňa),

generálna advokátka: E. Sharpston,

tajomník: V. Tourrès, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 5. februára 2013,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 30. mája 2013,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: francúzština.

Rozsudok

- 1 Svojím odvolaním spoločnosť Gascogne Sack Deutschland GmbH, predtým Sachsa Verpackung GmbH (ďalej v oboch prípadoch len „odvolateľka“) navrhuje zrušenie rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie zo 16. novembra 2011, Sachsa Verpackung/Komisia (T-79/06, ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktorým tento súd zamietol jej žalobu smerujúcu k čiastočnému zrušeniu a zmene rozhodnutia Komisie K(2005) 4634 v konečnom znení z 30. novembra 2005 týkajúceho sa konania podľa článku [81 ES] (Vec COMP/F/38.354 – Priemyselné vrecia) (ďalej len „sporné rozhodnutie“) alebo subsidiárne zníženie výšky pokuty, ktorá jej bola uložená týmto rozhodnutím.

Právny rámec

- 2 Nariadenie Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch [81 ES] a [82 ES] (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1, Mim. vyd. 08/002, s. 205), ktoré nahradilo nariadenie Rady (EHS) č. 17 zo 6. februára 1962, Prvé nariadenie implementujúce články [prvé vykonávacie nariadenie k článkom – *neoficiálny preklad*] [81 ES] a [82 ES] (Ú. v. ES 13, 1962, s. 204; Mim. vyd. 08/001, s. 3), vo svojom článku 23 ods. 2 a 3, ktorý nahradil článok 15 ods. 2 nariadenia č. 17, stanovuje:

„2. Komisia môže rozhodnutím uložiť podnikom alebo združeniam podnikov pokuty, keď úmyselne alebo z nebalosti:

- a) porušujú článok 81 [ES] alebo článok 82 [ES]...

...

Pokuta uložená každému podniku alebo združeniu podnikov nepresiahne 10 % jeho celkového obratu v predchádzajúcom obchodnom roku.

...

3. Pri stanovení pokuty sa bude posudzovať jednak závažnosť porušenia a tiež jeho trvanie.“

- 3 Usmernenia k metóde stanovovania pokút uložených podľa článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17 a článku 65 ods. 5 Zmluvy o ESÚO (Ú. v. ES C 9, s. 3, Mim. vyd. 08/001, s. 171, ďalej len „usmernenia z roku 1998“), ktoré sa uplatňovali v čase prijatia sporného rozhodnutia, vo svojom bode 1 uvádzajú, že „[z]ákladná čiastka [pokuty] bude určená podľa závažnosti a dĺžky trvania porušovania pravidiel, čo sú jediné kritériá uvedené v článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17“.
- 4 Pokiaľ ide o závažnosť porušenia, bod 1A prvý odsek uvedených usmernení stanovuje, že pri posudzovaní závažnosti porušenia sa musí brať do úvahy jeho povaha, skutočný dosah na trh, tam, kde je ho možné merať, a veľkosť relevantného zemepisného trhu.
- 5 Podľa druhého odseku rovnakého bodu usmernení z roku 1998 sa porušovania pravidiel rozdeľujú do troch kategórií, a sice mierne priestupky, závažné priestupky a veľmi závažné priestupky. Medzi veľmi závažné priestupky patria najmä horizontálne obmedzenia, ako sú „cenové kartely“ a kvóty podielu na trhu.

Okolnosti predchádzajúce sporu a sporné rozhodnutie

- 6 Odvolateľka je spoločnosť založená podľa nemeckého práva. V roku 1994 nadobudla 90 % jej obchodného podielu spoločnosť Gascogne Deutschland GmbH, ktorá je 100 % dcérskou spoločnosťou Groupe Gascogne SA (ďalej len „Groupe Gascogne“), ktorá je spoločnosťou založenou podľa francúzskeho práva. Zvyšných 10 % obchodného podielu nadobudla priamo Groupe Gascogne. V roku 2008 došlo k zmene jej obchodného mena na Gascogne Sack Deutschland GmbH.
- 7 V roku 2001 British Polythene Industries plc informovala Komisiu o existencii kartelu v odvetví priemyselných vriec.
- 8 Komisia vykonala v júni 2002 inšpekcie a v júli 2002 odvolateľka vyjadrila pranie spolupracovať. Komisia začala správne konanie 29. apríla 2004 a prijala oznámenie o výhradách namierených proti viacerým spoločnostiam, medzi nimi najmä odvolateľke.
- 9 Dňa 30. novembra 2005 Komisia prijala sporné rozhodnutie, ktorého článok 1 ods. 1 písm. k) stanovuje, že odvolateľka a Groupe Gascogne porušili článok 81 ES tým, že sa podieľali prvýkrát od 9. februára 1988 do 26. júna 2002 a druhýkrát od 1. januára 1994 do 26. júna 2002 na súbore dohôd a zosúladených postupov v odvetví plastových priemyselných vriec v Belgicku, Nemecku, Španielsku, Francúzsku, Luxembursku a Holandsku, ktoré spočívali v stanovovaní pevných cien a zavedení spoločných modelov na výpočet cien, rozdelení trhov a pridelovaní predajných kvót, pridelovaní zákazníkov, obchodov a objednávok, predkladaní ponúk zosúladených s určitými verejnými obstarávaniami a výmene špecifických informácií.
- 10 Z tohto dôvodu Komisia uložila odvolateľke v článku 2 prvom odseku písm. i) sporného rozhodnutia pokutu vo výške 13,2 milióna eur, pričom spresnila, že Groupe Gascogne bola uznaná za spoločne a nerozdielne zodpovednú vo výške 9,9 milióna eur.

Napadnutý rozsudok

- 11 Návrhom doručeným do kancelárie Súdu prvého stupňa 23. februára 2006 podala odvolateľka žalobu proti spornému rozhodnutiu. V podstate navrhuje, aby Súd prvého stupňa zrušil toto rozhodnutie v rozsahu, v akom sa jej týka, alebo subsidiárne znížil výšku pokuty, ktorá jej bola uložená.
- 12 Na podporu svojej žaloby odvolateľka uvádzala osem žalobných dôvodov. Prvé tri hlavné žalobné dôvody sa týkali zrušenia sporného rozhodnutia a boli založené po prvé na zjavne nesprávnom posúdení, pokiaľ ide o stupeň zapojenia odvolateľky do kartelu, po druhé na nedostatku odôvodnenia sporného rozhodnutia, pokiaľ ide o účasť odvolateľky na podskupine „Nemecko“, a po tretie na porušení článku 81 ES, lebo Komisia nesprávne pripísala postupy odvolateľky jej materskej spoločnosti, a sice Groupe Gascogne, a ďalej článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003.
- 13 Cieľom ďalších piatich žalobných dôvodov, uvádzaných subsidiárne, bolo zníženie výšky uloženej pokuty. Štvrtý žalobný dôvod bol založený na nesprávnom posúdení, pokiaľ ide o závažnosť porušenia; piaty žalobný dôvod na nesprávnom posúdení, pokiaľ ide o dĺžku trvania porušenia; šiesty žalobný dôvod, uvedený ďalej subsidiárne, na nesprávnom posúdení spočívajúcom na nezohľadnení poľahčujúcich okolností; siedmy žalobný dôvod na nesprávnom posúdení, pokiaľ ide o spoluprácu odvolateľky v správnom konaní a ôsmy žalobný dôvod uvedený úplne subsidiárne na porušení zásady proporcionality.
- 14 Listom z 20. októbra 2010 odvolateľka požiadala o opätovné otvorenie písomnej časti konania, lebo v priebehu konania vyšla najavo nová právna okolnosť, a sice nadobudnutie platnosti Lisabonskej zmluvy, najmä článku 6 ZEÚ, ktorý priznáva Charte základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) rovnakú právnu silu, akú má primárne právo.

- 15 Počas pojednávania, ktoré sa konalo 2. februára 2011, odvolateľka uplatnila nad rámec dôvodov uvedených vo svojej žalobe porušenie prezumpcie nevinoty zakotvenej v článku 48 Charty a článku 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDLP“). V tejto súvislosti Všeobecný súd v bodoch 92 až 93 napadnutého rozsudku konštatoval:

„92 ... pokiaľ ide o výhradu žalobkyne založenú na porušení zásady prezumpcie nevinoty, ktorá je zaručená článkom 48 Charty, treba konštatovať, že táto výhrada dopĺňa tvrdenia uvedené v rámci žalobných dôvodov a nesúvisí s pôvodne uvedenými tvrdeniami dostatočne úzko na to, aby ju bolo možné považovať za súčasť riadneho vývoja diskusie v súdnom konaní. Túto výhradu teda treba považovať za novú.

93 Preto je potrebné určiť, či nadobudnutie platnosti Zmluvy o Európskej únii 1. decembra 2009, a najmä jej článku 6, ktorý priznáva [C]harte rovnakú právnu silu, akú majú Zmluvy, predstavuje novú skutočnosť, ktorá odôvodňuje uplatnenie nových výhrad. V tejto súvislosti treba uviesť, že v čase prijatia [sporného] rozhodnutia bola už prezumpcia nevinoty zaručená ako všeobecná zásada práva Únie v konaniach týkajúcich sa porušení pravidiel hospodárskej súťaže...“

- 16 Všeobecný súd z toho odvodil, že odvolateľka sa nemôže odvolávať na zmeny, ktoré právny poriadok Únie zaznamenal v súvislosti s nadobudnutím platnosti Lisabonskej zmluvy, aby v štádiu pojednávania uplatnila, že došlo k porušeniu zásady prezumpcie nevinoty.

- 17 Všeobecný súd zamietol tri dôvody neplatnosti uvedené v žalobe ako nedôvodné. Pokiaľ ide osobitne o prvú časť tretieho žalobného dôvodu založenú na porušení článku 81 ES v rozsahu, v akom Komisia nesprávne pripísala postupy odvolateľky jej materskej spoločnosti, teda Groupe Gascogne, Všeobecný súd najskôr v bode 87 napadnutého rozsudku pripomenul judikatúru Súdneho dvora, z ktorej vyplýva, že keď materská spoločnosť vlastní 100 % základného imania dcérskej spoločnosti, ktorá sa dopustila porušenia pravidiel v oblasti hospodárskej súťaže, existuje vyvrátiteľná domnienka, podľa ktorej táto materská spoločnosť uplatňuje rozhodujúci vplyv na správanie svojej dcérskej spoločnosti. Všeobecný súd v bode 88 uvedeného rozsudku konštatoval, že nebolo sporné, že „Groupe Gascogne [vlastnila] celé základné imanie žalobkyne, takže Komisia mohla predpokladať, že materská spoločnosť uplatňovala rozhodujúci vplyv na svoju dcérsku spoločnosť“. Všeobecný súd dodal, že Komisia okrem toho spresnila, že „Groupe Gascogne dostávala každý mesiac informácie od žalobkyne, žalobkyňa bola funkčne zaradená do odvetvia skupiny ‚Pružné obaly‘ a že najvyššie vedenie skupiny zasadalo v ‚Beirat‘, teda v dozornej a správnej rade žalobkyne“. Všeobecný súd po tom, ako v bode 89 toho istého rozsudku zopakoval tvrdenia uvedené Komisiou na vyvrátenie týchto skutočností, v bode 90 napadnutého rozsudku uviedol, že „[t]reba konštatovať, že tieto skutočnosti nevyvracajú domnienku, že Groupe Gascogne uplatňovala rozhodujúci vplyv na žalobkyňu“.

- 18 Pokiaľ ide o druhú časť tretieho žalobného dôvodu založenú na porušení článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 v rozsahu, v akom Komisia nerespektovala hornú hranicu pokuty vo výške 10 % z obratu dotknutého podniku, pri výpočte časti pokuty uloženej za porušenie, ku ktorému došlo medzi 9. februárom 1988 a 31. decembrom 1993, Všeobecný súd v bodoch 108 a 109 napadnutého rozsudku rozhodol:

„108...ak sa rozlišuje prvé obdobie, za ktoré sa vyvodzuje výlučná zodpovednosť dcérskej spoločnosti za porušenie, a druhé obdobie, za ktoré sa vyvodzuje spoločná a nerozdielna zodpovednosť materskej spoločnosti a jej dcérskej spoločnosti za porušenie, článok 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 nevyžaduje, aby Komisia overila, či časť pokuty, za zaplatenie ktorej materská spoločnosť spoločne a nerozdielne nezodpovedá, presahuje 10 % obratu samotnej dcérskej spoločnosti. Jediným účelom limitu uvedeného v tomto ustanovení je zabrániť uloženiu pokuty, ktorá je neprimeraná vzhľadom na celkovú veľkosť hospodárskeho subjektu ku dňu prijatia rozhodnutia, pričom obrat spoločnosti, ktorá je ako jediná zodpovedná za porušenie, zaznamenaný v čase, keď došlo k porušeniu alebo k uloženiu pokuty, má v tejto súvislosti obmedzený význam.

- 109 Skutočnosť, že Komisia vo svojej predchádzajúcej rozhodovacej praxi uplatnila toto ustanovenie odlišným spôsobom, ktorý sa ukázal výhodnejší pre predmetnú spoločnosť, nemá na túto úvahu vplyv. Ako Komisia uvádza, v tejto súvislosti stačí uviesť, že Komisia nie je viazaná svojou predchádzajúcou rozhodovacou praxou a táto prax nie je v žiadnom prípade právnym rámcom pre určovanie výšky pokút...“
- 19 Všeobecný súd tiež zamietol päť ďalších subsidiárne uvedených dôvodov, ktoré smerovali k zníženiu výšky pokuty. Pokiaľ ide najmä o prvú časť štvrtého žalobného dôvodu založenú na tom, že Komisia pri výpočte výšky pokuty zohľadnila konkrétny dopad porušenia na trh, hoci tento vplyv nebolo možné zmerať, Všeobecný súd v bode 117 napadnutého rozsudku rozhodol, že „ako vyplýva zo znenia usmernení [z roku 1998], skutočný vplyv porušenia na trh sa pri posudzovaní závažnosti porušenia berie do úvahy len vtedy, ak ho možno zmerať“. Všeobecný súd preto v bode 118 uvedeného rozsudku odmietol tvrdenie odvolateľky, podľa ktorého by mal znížiť výšku pokuty uloženej Komisiou, keď vplyv porušenia na trh nemožno zmerať. V tejto súvislosti odlíšil túto vec od veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 5. apríla 2006, *Degussa/Komisia* (T-279/02, Zb. s. II-897), na ktorý sa odvolateľka odvolávala. Na tento účel v bode 119 toho istého rozsudku konštatoval, že „v prejednávanej veci pritom jednak Komisia netvrdí, že je schopná zmerať vplyv porušenia na trh, a jednak žalobkyňa neuviedla nijaké tvrdenie a nepredložila nijaký dôkaz, ktorý by nasvedčoval tomu, že kartel v skutočnosti nemal nijaký účinok a že v dôsledku toho nemal nijaký vplyv na trh“.
- 20 Po preskúmaní všetkých žalobných dôvodov predložených odvolateľkou na podporu jej žaloby, Všeobecný súd zamietol žalobu v celom rozsahu.

Návrhy účastníkov konania a konanie pred Súdny dvorom

- 21 Odvolateľka navrhuje, aby Súdny dvor:
- po prvé zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec Všeobecnému súdu, aby rozhodol o finančných dôsledkoch, ktoré jej spôsobilo prekročenie primeranej lehoty na rozhodnutie Všeobecným súdom,
  - subsidiárne znížil výšku pokuty uloženej Komisiou, aby zohľadnil uvedené finančné dôsledky,
  - zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.
- 22 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:
- zamietol odvolanie a
  - zaviazal odvolateľku na náhradu trov konania.
- 23 Listom z 11. septembra 2012, požiadala odvolateľka podľa článku 42 ods. 2 prvého pododseku Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, v znení uplatniteľnom k tomuto dátumu, o opätovné otvorenie písomnej časti konania z dôvodu, že vyšla najavo nová okolnosť, a síce, že finančná situácia, v ktorej sa nachádza, je výrazne deficitná.
- 24 Podľa článku 24 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie a článku 61 jeho rokovacieho poriadku, Súdny dvor vyzval účastníkov konania, Európsky parlament a Radu Európskej únie, ako aj členské štáty, aby odpovedali na otázky týkajúce sa kritérií, ktoré umožňujú vyhodnotiť primeranosť dĺžky konania pred Všeobecným súdom, ako aj opatrení, ktoré umožňujú napraviť dôsledky neprimeranej dĺžky tohto konania.

O odvolaní

O prvom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

- 25 Vo svojom prvom odvolacom dôvode odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd sa tým, že nevyvodil dôsledky z nadobudnutia platnosti Lisabonskej zmluvy 1. decembra 2009, najmä z článku 6 ZEÚ, ktorý priznáva Charte rovnakú právnu silu, akú majú Zmluvy, dopustil nesprávneho právneho posúdenia. Všeobecný súd nevzal do úvahy, že ide o novú okolnosť v zmysle článku 48 ods. 2 prvého pododseku jeho rokovacieho poriadku a že táto okolnosť umožňuje žalobkyni odvolávať sa v priebehu konania na novú okolnosť založenú na prezumpcii nevinu zaručenej článkom 48 Charty. Podľa odvolateľky je domnienka, na základe ktorej možno materskej spoločnosti, ktorá vlastní 100 % základného imania dcérskej spoločnosti, pripísať protisúťažné správanie tejto dcérskej spoločnosti prezumpciou viny, nezlučiteľná s Chartou.
- 26 Komisia odpovedá, že tento dôvod je príliš všeobecný, lebo nevysvetľuje, prečo by malo nadobudnutie platnosti Lisabonskej zmluvy predstavovať novú právnu okolnosť, a preto tento odvolací dôvod nie je dôvodný.

Posúdenie Súdny dvorom

- 27 Na úvod treba uviesť, že odvolateľka vo svojom odvolaní neuvádza, že by sa akýmkoľvek spôsobom vo svojej žalobe, na základe ktorej sa začalo konanie, odvolávala na Chartu.
- 28 Pokiaľ ide o otázku, či by malo byť nadobudnutie platnosti Lisabonskej zmluvy považované, ako tvrdí odvolateľka, za okolnosť, ku ktorej došlo v priebehu konania pred Všeobecným súdom a ktorá z tohto dôvodu odôvodňovala v súlade s článkom 48 ods. 2 prvým pododsekom Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu predloženie nových dôvodov, treba pripomenúť, že Súdny dvor už rozhodol, že toto nadobudnutie platnosti, ktorým dochádza k zaradeniu Charty do primárneho práva Únie, nemožno považovať za novú právnu okolnosť v zmysle článku 42 ods. 2 prvého pododseku jeho rokovacieho poriadku. V tejto súvislosti Súdny dvor zdôraznil, že už aj pred nadobudnutím účinnosti tejto Zmluvy viackrát konštatoval, že právo na spravodlivý proces, ako vyplýva najmä z článku 6 EDLP, je základným právom, ktoré Európska únia dodržiava ako všeobecnú zásadu podľa článku 6 ods. 2 EÚ (pozri najmä rozsudok z 3. mája 2012, Legris Industries/Komisia, C-289/11 P, bod 36).
- 29 Tento výklad, ktorý Súdny dvor poskytol na účely uplatnenia svojho rokovacieho poriadku, platí *mutatis mutandis* pre uplatnenie súvisiacich ustanovení Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu.
- 30 V každom prípade judikatúra vydaná po nadobudnutí platnosti Lisabonskej zmluvy potvrdila, že domnienka, podľa ktorej materská spoločnosť, ktorá vlastní celé alebo skoro celé základné imanie dcérskej spoločnosti v skutočnosti uplatňuje rozhodujúci vplyv na túto spoločnosť, nie je v rozpore so zásadou prezumpcie nevinu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 19. júla 2012, Alliance One International a Standard Commercial Tobacco/Komisia a Komisia/Alliance One International a i., C-628/10 P a C-14/11 P, body 46, 47, 108 a 113, ako aj z 18. júla 2013, Schindler Holding a i./Komisia, C-501/11 P, body 108 až 111 a tam citovanú judikatúru).
- 31 V dôsledku toho musí byť prvý odvolací dôvod uvádzaný odvolateľkou na podporu jej odvolania zamietnutý ako nedôvodný.

O druhom odvolacom dôvode

- 32 Druhý odvolací dôvod je rozdelený do dvoch častí. Prvá časť vychádza z porušenia povinnosti Všeobecným súdom odôvodniť svoj rozsudok, pokiaľ ide o odmietnutie tvrdení uvedených odvolateľkou na účely preukázania jej obchodnej samostatnosti. Druhá časť vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, ktorého sa Všeobecný súd dopustil, keď opomenul sankciovať nedostatok odôvodnenia sporného rozhodnutia, pokiaľ ide o hornú hranicu uloženej pokuty.

O prvej časti druhého odvolacieho dôvodu

– Argumentácia účastníkov konania

- 33 Odvolateľka uvádza, že Všeobecný súd v bode 89 napadnutého rozsudku odkazuje na rôzne skutočnosti, ktoré uviedla, aby preukázala, že Groupe Gascogne navykonávala rozhodujúci vplyv na jej obchodnú politiku. V bode 90 uvedeného rozsudku sa Všeobecný súd však obmedzil len na lapidárne odmietnutie týchto skutočností, pričom použil stereotypnú formuláciu „Treba však konštatovať...“ bez toho, aby každú z týchto skutočností preskúmal alebo uviedol dôvody, prečo tieto skutočnosti nemali dostatočnú dôkaznú silu. Tým Všeobecný súd porušil povinnosť odôvodnenia, ktorá mu podľa ustálenej judikatúry prináleží.
- 34 Komisia odpovedá, že povinnosť Všeobecného súdu odôvodniť svoje rozhodnutia nemožno vykladať ako povinnosť tohto súdu detailne odpovedať na každú skutočnosť uvedenú účastníkom konania, najmä ak toto tvrdenie nie je dostatočne jasné a presné, čo bol prípad úvah uplatnených odvolateľkou pred Všeobecným súdom.

– Posúdenie Súdny dvorom

- 35 Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora povinnosť odôvodnenia rozsudkov, ktorá prináleží Všeobecnému súdu podľa článku 36 a článku 53 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora, neukladá Všeobecnému súdu povinnosť vypracovať také odôvodnenie, ktoré by vyčerpávajúcim spôsobom a jednotlivo rozoberalo všetky tvrdenia účastníkov sporu. Odôvodnenie teda môže byť implicitné, ak umožní dotknutým osobám oboznámiť sa s dôvodmi, ktoré viedli k prijatiu príslušných opatrení, a Súdny dvor poskytnie dostatok podkladov potrebných na uskutočnenie preskúmania v rámci odvolania (pozri najmä rozsudok Alliance One International a Standard Commercial Tobacco/Komisia a Komisia/Alliance One International a i., už citovaný, bod 64).
- 36 V prejednávanej veci Všeobecný súd v bodoch 78 až 82 napadnutého rozsudku zopakoval argumentáciu použitú odvolateľkou, podľa ktorej mala Komisia povinnosť, aby mohla pripísať postupy dcérskej spoločnosti materskej spoločnosti, preukázať existenciu skutočného vplyvu materskej spoločnosti na správanie dcérskej spoločnosti na trhu, čo táto inštitúcia v prejednávanom prípade neurobila.
- 37 Všeobecný súd vo svojej odpovedi na túto argumentáciu najskôr v bode 87 napadnutého rozsudku pripomenul ustálenú judikatúru Súdneho dvora, z ktorej vyplýva, že keď materská spoločnosť vlastní 100 % základného imania dcérskej spoločnosti, ktorá porušila pravidlá hospodárskej súťaže, platí vyvrátiteľná domnienka, že táto materská spoločnosť v skutočnosti vykonáva rozhodujúci vplyv na správanie svojej dcérskej spoločnosti.
- 38 Všeobecný súd ďalej konštatoval, že odvolateľka bola 100 % dcérskou spoločnosťou Groupe Gascogne, čo stačilo na odôvodnenie uvedenej domnienky. Tiež uviedol niektoré dodatočné údaje, ktoré Komisia v tejto súvislosti uviedla.

- 39 Všeobecný súd po tom, čo v bode 89 napadnutého rozsudku vymenoval konkrétne skutočnosti, ktoré odvolateľka uviedla na preukázanie svojej samostatnosti, v bode 90 napadnutého rozsudku výslovne uviedol, že tieto skutočnosti nevyvracajú domnienku, že Groupe Gascogne uplatňovala rozhodujúci vplyv na správanie odvolateľky. Všeobecný súd v tejto súvislosti uviedol, že odvolateľka sa obmedzila len na jednoduché tvrdenia a neuviedla žiaden dôkaz na ich preukázanie.
- 40 Ako uviedla generálna advokátka v bode 63 svojich návrhov, Všeobecný súd výslovne neuviedol, že odvolateľka nesie dôkazné bremeno, pokiaľ ide o vyvrátenie domnienky uvedenej v bode 87 napadnutého rozsudku, v bodoch 88 až 90 tohto rozsudku sú však jasne a jednoznačne zdokumentované úvahy Všeobecného súdu, ktoré ho viedli k odmietnutiu dôkazov predložených odvolateľkou.
- 41 Za týchto podmienok odôvodnenie uvedené Všeobecným súdom v bodoch 87 až 90 napadnutého rozsudku je dostatočné na to, aby sa mohla odvolateľka oboznámiť s dôvodmi, ktoré viedli k prijatiu tohto rozsudku, a Súdny dvor mal dostatok podkladov potrebných na uskutočnenie preskúmania v rámci odvolania.
- 42 Prvú časť druhého odvolacieho dôvodu preto treba zamietnuť ako nedôvodnú.

O druhej časti druhého odvolacieho dôvodu

– Argumentácia účastníkov konania

- 43 Odvolateľka pripomína, že pred Všeobecným súdom spochybnila sumu vo výške 3,3 milióna eur, ktorú mala zaplatiť sama ako pokutu a ktorá sa týka obdobia od 9. februára 1988 do 31. decembra 1993, počas ktorého ju nevlastnila Groupe Gascogne, a tvrdí, že táto suma presahuje maximálnu hranicu 10 % z obratu dosiahnutého dotknutým podnikom počas predchádzajúceho obchodného roku, ako je stanovené v článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003. Odvolateľka sa v tejto veci opiera o rozhodnutie Komisie K(2003) 4570 v konečnom znení z 10. decembra 2003 týkajúce sa konania o uplatnení článku [81 ES] a článku 53 Dohody EHP (Vec COMP/E-2/37.857 – Organické peroxidy), ktorého zhrnutie je uverejnené v *Úradnom vestníku Európskej únie* z 30. apríla 2005 (Ú. v. EÚ L 110, s. 44, ďalej len „rozhodnutie ‚organické peroxidy‘“), z ktorého vyplýva, že keď Komisia rozlišuje medzi obdobím, počas ktorého je za porušenie zodpovedná len dcérska spoločnosť a obdobím, počas ktorého sa materská spoločnosť, ktorá nad dcérskou spoločnosťou začala vykonávať kontrolu, stáva zodpovedná za konanie tejto dcérskej spoločnosti, sa 10 % limit obratu dosiahnutý počas posledného obchodného roku má posudzovať samostatne pre obe spoločnosti.
- 44 Vo svojom odvolaní odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd sa tým, že v bode 109 napadnutého rozsudku len konštatoval, že Komisia nie je viazaná svojou predchádzajúcou rozhodovacou praxou, dopustil nesprávneho právneho posúdenia. Všeobecný súd mal v skutočnosti sankcionovať Komisiu za to, že zmenila svoju rozhodovaciu prax bez toho, aby túto zmenu prístupu podrobne a jasne odôvodnila. Odvolateľka sa v tejto súvislosti odvoláva na rozsudok z 29. septembra 2011, Elf Aquitaine/Komisia (C-521/09 P, Zb. s. I-8947, bod 167).
- 45 Podľa Komisie, samotná skutočnosť, že v predchádzajúcom rozhodnutí sledovala iný prístup neznamená, že „vytvorila obvyklú prax“. Situácia, z ktorej vychádza tento spor nemá nič spoločné so situáciou, v ktorej bol vydaný rozsudok uvedený odvolateľkou, v ktorom sa Súdny dvor opiera o výnimočné okolnosti (rozsudok Elf Aquitaine/Komisia, už citovaný, body 165 a 167).

– Posúdenie Súdny dvorom

- 46 Na úvod treba pripomenúť, že povinnosť odôvodnenia stanovená v článku 296 druhom odseku ZFEÚ je zásadnou formálnou náležitosťou, ktorú treba odlíšiť od otázky dôvodnosti odôvodnenia, ktorá patrí pod otázku materiálnej zákonnosti sporného aktu (pozri najmä rozsudok Elf Aquitaine/Komisia, už citovaný, bod 146 a tam citovanú judikatúru).
- 47 V prejednávanej veci odvolateľka pred Všeobecným súdom napadla opodstatnenosť metódy použitej Komisiou v spornom rozhodnutí na výpočet výšky pokuty, ktorej zaplatenie musí zaistiť sama. Na podporu svojej argumentácie uvádza rozhodnutie „organické peroxidy“ bez toho, aby spochybnila primeranosť odôvodnenia sporného rozhodnutia, pokiaľ ide o túto otázku.
- 48 V bodoch 107 a 108 napadnutého rozsudku Všeobecný súd preskúmal vo vzťahu k článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003, opodstatnenosť metódy použitej Komisiou a zamietol argumentáciu odvolateľky po vecnej stránke.
- 49 Všeobecný súd v bode 109 napadnutého rozsudku len doplnil, že skutočnosť, že Komisia vo svojej predchádzajúcej rozhodovacej praxi uplatnila uvedený článok 23 ods. 2 odlišným spôsobom, ktorý sa ukázal výhodnejší pre predmetnú spoločnosť, nemá na spôsob, akým treba vykladať toto ustanovenie, vplyv.
- 50 Druhá časť druhého odvolacieho dôvodu teda neobsahuje žiadnu kritiku právneho posúdenia vykonaného Všeobecným súdom v bodoch 107 a 108 napadnutého rozsudku, ale týka sa nesprávneho právneho posúdenia, ktorého sa Všeobecný súd dopustil v bode 109 uvedeného rozsudku, keď nesankcionoval nedostatočnosť odôvodnenia sporného rozhodnutia, pokiaľ ide o rozdiely, ktoré sú medzi týmto rozhodnutím a rozhodnutím „organické peroxidy“.
- 51 V tejto časti je teda uvedené nové tvrdenie, ktoré spočíva v spochybnení primeranosti odôvodnenia sporného rozhodnutia, pokiaľ ide o metódu výpočtu použitú Komisiou na určenie zákonnej hornej hranice 10 %.
- 52 Z toho vyplýva, že uvedené tvrdenie treba vyhlásiť za neprípustné, lebo v rámci odvolania je právomoc Súdneho dvora v zásade obmedzená na posúdenie právneho riešenia žalobných dôvodov prejednávaných prvostupňovým súdom.
- 53 Odvolateľka teda nemôže tvrdiť, tak ako tvrdila v priebehu pojednávania, že druhá časť druhého odvolacieho dôvodu sa týka nesprávneho právneho posúdenia, ktorého sa Všeobecný súd dopustil pokiaľ ide o výklad článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003.
- 54 Uvedená časť je totiž v odvolaní výslovne založená na „nedostatku odôvodnenia“. Okrem toho odvolateľka vo svojej argumentácii odkazuje len na bod 109 napadnutého rozsudku, v ktorom sa len pripomína, že Komisia nie je viazaná svojou predchádzajúcou rozhodovacou praxou a v ktorom sa neuvádza žiaden výklad článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003.
- 55 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy nemožno druhú časť druhého odvolacieho dôvodu uznať. Preto sa musí tento odvolací dôvod zamietnuť v celom jeho rozsahu.

O treťom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

- 56 V prvej časti tretieho odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd nekonštatoval porušenie, ktorého sa Komisia podľa nej dopustila tým, že neodôvodnila sporné rozhodnutie, pokiaľ ide o skutočný dopad porušenia na trh.
- 57 Odvolateľka uznáva, že podľa usmernení z roku 1998, ako boli Súdny dvorom vyložené, Komisia nemusí dokázať skutočný dopad na trh, keď je porušenie, tak ako v prejednávanej veci, kvalifikované ako veľmi závažné. Pripomína, že zohľadnenie takejto dodatočnej skutočnosti ale umožňuje Komisii zvýšiť výšku základnej sumy pokuty.
- 58 Odôvodnenie sporného rozhodnutia je však v tomto smere nejednoznačné. Komisia tým, že prejednala dopad porušenia, hoci nemala takúto povinnosť, vyvolala pochybnosti, pokiaľ ide o otázku, či toto kritérium bolo alebo nebolo zohľadnené pri zvýšení základnej sumy pokuty. Nejednoznačnosť bola ďalej posilnená tým, že Komisia sa jednak domnievala, že dopad na trh nie je možné zmerať a jednak, že takýto dopad je nepochybne možné odvodiť z vykonávania kartelových dohôd. Odvolateľke bolo teda znemožnené riadne si pripraviť obhajobu. A Všeobecný súd, bez toho, aby overil odôvodnenie sporného rozhodnutia, sám poskytol nelogické a neprimerané odôvodnenie.
- 59 V druhej časti tretieho odvolacieho dôvodu odvolateľka Všeobecnému súdu vytýka, že nesankcionoval nesprávne právne posúdenie vykonané Komisiou, ktorá vyvodila existenciu skutočného dopadu na trh len z vykonávania kartelových dohôd bez toho, aby poskytla konkrétne, hodnoverné a primerané údaje, tak ako to vyžaduje judikatúra.
- 60 Komisia sa domnieva, že obe časti tohto odvolacieho dôvodu sú neprípustné, lebo neboli vznesené počas konania na prvom stupni. Pred Všeobecným súdom odvolateľka len uviedla, že keďže jej účasť na porušení bola obmedzená, dopad tejto účasti bol tiež menší.

Posúdenie Súdny dvorom

- 61 Na posúdenie prípustnosti tretieho odvolacieho dôvodu treba pripomenúť argumentáciu uvedenú odvolateľkou na prvom stupni týkajúcu sa konkrétneho dopadu porušenia na trh.
- 62 Táto otázka bola prejednávaná Všeobecným súdom v rámci štvrtého žalobného dôvodu, ktorý bol uvedený na účely zníženia pokuty a založený na údajnom nesprávnom posúdení Komisie, pokiaľ ide o závažnosť porušenia. Ako vyplýva z bodov 113 až 115 napadnutého rozsudku, odvolateľka v prvom rade vytkla Komisii, že v rozpore s usmerneniami z roku 1998 dospela k záveru, že na účely preukázania závažnosti porušenia nie je nutné, aby bolo možné zmerať dopad porušenia na trh. Po druhé uviedla, že Komisia sa aj tak snažila preukázať konkrétne dopady kartelu, keď uviedla určité postupy, do ktorých údajne nebola zapojená, čo malo byť podľa jej názoru zohľadnené pri posúdení závažnosti porušenia, ktoré jej bolo pripísané. Po tretie odvolateľka uviedla, že samotná Komisia uznala, že nebolo možné presne zmerať konkrétny dopad porušenia, čo podľa nej odôvodňuje zníženie pokuty.
- 63 Zdá sa preto, že argumentácia, ktorú odvolateľka odvodzuje v prvej časti svojho tretieho odvolacieho dôvodu z údajného nedostatku odôvodnenia sporného rozhodnutia je nová, lebo odvolateľka v konaní na prvom stupni neuviedla ťažkosti týkajúce sa pochopenia uvedeného rozhodnutia, ani prípravy jej obhajoby.
- 64 Z dôvodov pripomenutých v bode 52 tohto rozsudku musí byť uvedená časť zamietnutá ako neprípustná.

- 65 Pokiaľ ide o druhú časť tretieho odvolacieho dôvodu založenú na tom, že Všeobecný súd nekonštatoval údajné nesprávne právne posúdenie vykonané Komisiou pri posúdení existencie dopadu na trh, stačí uviesť, že vzhľadom na argumentáciu rozvinutú odvolateľkou na prvom stupni, ako je pripomenutá v bode 62 tohto rozsudku, túto časť treba tiež považovať za novú. Preto je z tých istých dôvodov, ako sú uvedené v bode 52 tohto rozsudku, neprípustná.
- 66 Keďže žiadna z dvoch častí tretieho odvolacieho dôvodu uvedeného na podporu odvolania nemôže uspieť, tento dôvod treba zamietnuť.

O štvrtom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

- 67 V tomto odvolacom dôvode odvolateľka tvrdí, že jej základné právo na rozhodnutie o jej veci v primeranej lehote, ako ho zaručuje článok 6 EDLP, nebolo v prejednávanej veci dodržané.
- 68 Odvolateľka pripomína, že konanie na Všeobecnom súde začalo 23. februára 2006 a skončilo 16. novembra 2011. Zdôrazňuje, že medzi skončením písomnej časti konania a prvou informáciou, ktorú dostala, pokiaľ ide o stav veci, uplynulo dlhé obdobie nečinnosti Všeobecného súdu.
- 69 Podľa jej názoru ani komplexnosť alebo rozsah spisu, ani počet podnikov alebo počet jazykov predmetného konania nemôžu odôvodniť, že Všeobecný súd sa počas uvedeného obdobia vecou vôbec nezaoberal.
- 70 Odvolateľka tvrdí, že keď podala svoju žalobu na Všeobecný súd proti spornému rozhodnutiu, rozhodla sa nezaplatiť uloženú pokutu hneď a naopak súhlasila s tým, že zaplatí úroky z výšky pokuty a zriadi bankovú záruku. Neprimeraná dĺžka konania viedla k zvýšeniu nákladov súvisiacich s takýmto postupom.
- 71 Preto odvolateľka navrhuje, aby Súdny dvor zrušil napadnutý rozsudok alebo subsidiárne znížil výšku pokuty, ktorá jej bola uložená, aby sa zohľadnili uvedené finančné dôsledky, a to s prihliadnutím k finančnej záťaži, ktorú musela znášať z dôvodu porušenia svojho práva na dodržanie primeranej lehoty na rozhodnutie.
- 72 Na úvod Komisia uvádza, že tento odvolací dôvod je neprípustný, lebo nebol vznesený na pojednávaní pred Všeobecným súdom.
- 73 Vo veci samej sa Komisia domnieva, že v prípade prekročenia primeranej lehoty v rámci žaloby podanej na súd proti rozhodnutiu, ktorým sa ukladá podniku pokuta za porušenie pravidiel hospodárskej súťaže, primeranú nápravu nepredstavuje zníženie uloženej pokuty, ale žaloba o náhradu škody. Subsidiárne sa Komisia domnieva, že ak by mal Súdny dvor rozhodnúť, že došlo k porušeniu zásady primeranej lehoty a že by to malo viesť k zníženiu pokuty, toto zníženie by malo byť symbolické.

Posúdenie Súdny dvorom

– O prípustnosti

- 74 Ako vyplýva z článku 58 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora a z judikatúry tohto súdu, Súdny dvor je v rámci odvolania príslušný skúmať, či k porušeniam procesných pravidiel, ktoré sa nepriaznivo dotýkajú záujmov odvolateľa, došlo pred Všeobecným súdom (pozri najmä rozsudok zo 16. júla 2009, *Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland/Komisia*, C-385/07 P, Zb. s. I-6155, bod 176).

- 75 Pokiaľ ide o nezrovnalosť uvedenú v tomto odvolacom dôvode, treba pripomenúť, že bez ohľadu na to, že odvolateľka sa odvoláva na článok 6 ods. 1 EDĽP, článok 47 druhý odsek Charty, ktorý zodpovedá uvedenému ustanoveniu EDĽP, stanovuje, že „[k]aždý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom“. Ako už Súdny dvor viackrát rozhodol, tento článok sa týka zásady účinnej súdnej ochrany (pozri najmä rozsudok *Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland/Komisija*, už citovaný, bod 179 a tam citovanú judikatúru).
- 76 Preto je takéto právo uplatniteľné v rámci súdnej žaloby proti rozhodnutiu Komisie (pozri najmä rozsudok *Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland/Komisija*, už citovaný, bod 178 a tam citovanú judikatúru).
- 77 Hoci odvolateľka zameriava svoju kritiku hlavne na obdobie procesnej nečinnosti Všeobecného súdu, ktoré trvalo od konca písomnej časti konania až do začiatku ústnej časti konania, odvolateľka neuviedla porušenie tohto práva na pojednávaní pred Všeobecným súdom.
- 78 Na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, takéto opomenutie nemôže spôsobiť neprípustnosť štvrtého odvolacieho dôvodu z dôvodu, že bol prvýkrát uvedený v rámci odvolacieho konania. Ak má účastník konania povinnosť namietat procesnú vadu, len čo dospeje k záveru, že bolo preukázané porušenie uplatniteľných pravidiel, nemá povinnosť tak urobiť v štádiu, keď ešte nie sú známe všetky účinky tohto porušenia. Pokiaľ ide konkrétne o otázku prekročenia primeranej lehoty na rozhodnutie Všeobecným súdom, odvolateľka, ktorá sa domnieva, že týmto prekročením lehoty Všeobecný súd poškodzuje jej záujmy, nemá povinnosť namietat toto poškodenie okamžite. Môže prípadne počkať do konca konania, aby poznala jeho celkovú dĺžku a aby tak získala všetky dôkazy potrebné na označenie porušenia, ktoré podľa jej názoru utrpela.
- 79 Štvrtý odvolací dôvod uvedený odvolateľkou na podporu jej odvolania je teda prípustný.
- O veci samej
- 80 Na úvod treba pripomenúť, že podľa Európskeho súdu pre ľudské práva je prekročenie primeranej lehoty na rozhodnutie procesnou vadou, ktorá predstavuje porušenie základného práva, a dotknutý účastník konania musí mať teda právo na účinný opravný prostriedok, ktorý mu umožní primeranú nápravu (pozri rozsudok EŠLP z 26. októbra 2000, *Kudla v. Poľsko*, *Zbierka rozsudkov a rozhodnutí* 2000 XI, § 156 a 157).
- 81 Ak odvolateľka žiada zrušenie napadnutého rozsudku a subsidiárne zníženie pokuty, ktorá jej bola uložená, treba uviesť, že Súdny dvor už rozhodol, že keď neexistujú indície, podľa ktorých nadmerná dĺžka trvania konania pred Všeobecným súdom mala dopad na riešenie sporu, nedodržanie požiadavky rozhodnutia veci v primeranej lehote nemôže viesť k zrušeniu napadnutého rozsudku (pozri v tomto zmysle rozsudok *Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland/Komisija*, už citovaný, body 190 a 196, ako aj tam citovanú judikatúru).
- 82 Táto judikatúra je založená najmä na úvahe, z ktorej vyplýva, že ak nedodržanie požiadavky na rozhodnutie v primeranej lehote nemá vplyv na riešenie sporu, zrušenie napadnutého rozsudku nenapraví porušenie zásady účinnej súdnej ochrany (rozsudok *Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland/Komisija*, už citovaný, bod 193).
- 83 V prejednávanej veci odvolateľka nepredložila Súdnemu dvoru žiadnu indíciu, z ktorej by vyplývalo, že nedodržanie primeranej lehoty na rozhodnutie Všeobecným súdom mohlo mať nejaký vplyv na riešenie sporu, ktorý mu bol predložený.

- 84 Okrem toho, vzhľadom na potrebu zabezpečenia dodržiavania práva Únie v oblasti hospodárskej súťaže Súdny dvor nemôže umožniť žalobcovi iba preto, že nebola dodržaná požiadavka rozhodnutia veci v primeranej lehote, spochybniť opodstatnenosť alebo výšku pokuty v prípade, keď všetky dôvody smerujúce proti konštatovaniu Všeobecného súdu, pokiaľ ide o výšku tejto pokuty a správanie, ktoré trestá, boli zamietnuté (pozri v tomto zmysle rozsudok *Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland/Komisija*, už citovaný, bod 194).
- 85 Z toho vyplýva, na rozdiel od toho, čo tvrdí odvolateľka, že štvrtý odvolací dôvod nemôže ako taký viesť k zrušeniu napadnutého rozsudku.
- 86 Keďže odvolateľka žiada zníženie výšky pokuty, ktorá jej bola uložená tak, aby sa zohľadnili finančné dôsledky, ktoré pre ňu vyplývali z neprimeranej dĺžky konania pred Všeobecným súdom, treba pripomenúť, že Súdny dvor, keď bol po prvýkrát konfrontovaný s podobnou situáciou, vyhovel takémuto návrhu z dôvodu hospodárnosti konania s cieľom zabezpečiť okamžitú a účinnú nápravu tejto procesnej vady, a znížil výšku pokuty (rozsudok zo 17. decembra 1998, *Baustahlgewebe/Komisija*, C-185/95 P, Zb. s. I-8417, bod 48).
- 87 Potom Súdny dvor v rámci veci týkajúcej sa rozhodnutia Komisie, ktorým sa síce konštatovalo zneužitie dominantného postavenia, ale nebola uložená pokuta, rozhodol, že nedodržanie požiadavky rozhodnutia veci v primeranej lehote zo strany Všeobecného súdu môže smerovať k návrhu na náhradu škody (rozsudok *Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland/Komisija*, už citovaný, bod 195).
- 88 Je pravda, že prejednávaná vec sa týka situácie, ktorá je analogická so situáciou, v ktorej bol vydaný už citovaný rozsudok *Baustahlgewebe/Komisija*. Avšak žaloba o náhradu škody podaná proti Únii na základe článku 268 ZFEÚ a článku 340 druhého odseku ZFEÚ predstavuje, v rozsahu, v akom sa môže vzťahovať na všetky prípady prekročenia primeranej lehoty, účinný a všeobecný prostriedok nápravy na uplatnenie a sankcionovanie takéhoto porušenia.
- 89 Súdny dvor môže preto rozhodnúť, že sankciou pre súd Únie za porušenie jeho povinnosti rozhodnúť o veciach, ktoré sú mu predložené, v primeranej lehote, vyplývajúcej z článku 47 druhého odseku Charty, je žaloba o náhradu škody podaná na Všeobecný súd, pričom takáto žaloba o náhradu škody predstavuje účinný prostriedok nápravy.
- 90 Z toho vyplýva, že návrh na náhradu škody spôsobenej nedodržaním primeranej lehoty na rozhodnutie Všeobecným súdom nemožno podať priamo na Súdny dvor v rámci odvolania, ale treba ho podať na Všeobecný súd.
- 91 Pokiaľ ide o kritériá, ktoré umožňujú posúdiť, či Všeobecný súd dodržal zásadu primeranej lehoty, treba pripomenúť, že primeranosť lehoty na rozhodnutie sa posudzuje v závislosti od okolností vlastných každej veci, kam patrí aj zložitosť veci a správanie účastníkov konania (pozri najmä rozsudok *Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland/Komisija*, už citovaný, bod 181 a tam citovanú judikatúru).
- 92 V tejto súvislosti Súdny dvor spresnil, že zoznam relevantných kritérií nie je vyčerpávajúci a že posúdenie primeranosti uvedenej lehoty nevyžaduje systematické preskúmanie okolností prípadu vo vzťahu ku každému z nich, pokiaľ sa dĺžka konania javí odôvodnená aspoň vo vzťahu k jednému z nich. Z tohto dôvodu možno zložitosť veci alebo správanie žalobcu, ktoré predstavuje spomaľovanie konania, uznať ako odôvodnenie na prvý pohľad príliš dlhej lehoty (pozri najmä rozsudok *Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland/Komisija*, už citovaný, bod 182 a tam citovanú judikatúru).
- 93 Pri preskúmaní týchto kritérií treba zohľadniť skutočnosť, že v prípade sporu o existencii porušenia pravidiel hospodárskej súťaže sú základná požiadavka právnej istoty, ktorá musí platiť v prípade hospodárskych subjektov, ako aj cieľ zabezpečiť, aby hospodárska súťaž nebola skreslená na vnútornom

trhu, v podstatnom záujme nielen samotného žalobcu a jeho konkurentov, ale takisto aj v záujme tretích osôb, z dôvodu veľkého počtu dotknutých osôb a finančných záujmov, ktoré sú v hre (pozri najmä rozsudok *Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland/Komisija*, už citovaný, bod 186 a tam citovanú judikatúru).

- 94 Všeobecnému súdu prináleží posúdiť tak vecnú správnosť uvedenej škody, ako aj príčinnú súvislosť medzi touto škodou a neprimeranou dĺžkou sporného súdneho konania tak, že preskúma dôkazy poskytnuté na tento účel.
- 95 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že v prípade žaloby o náhradu škody založenej na porušení článku 47 druhého odseku Charty Všeobecným súdom, ktorý porušil požiadavky súvisiace s dodržaním lehoty na rozhodnutie veci v primeranej lehote, Všeobecnému súdu prináleží v súlade s článkom 340 druhým odsekom ZFEÚ zohľadniť zásady spoločné pre právne poriadky členských štátov, pokiaľ ide o rozhodovanie o žalobách založených na podobných porušeníach. V tomto kontexte musí Všeobecný súd najmä zistiť, či možno identifikovať okrem majetkovej ujmy aj nemajetkovú ujmu, ktorú dotknutý účastník konania utrpel prekročením lehoty, a ktorá by prípadne mala byť predmetom primeranej náhrady.
- 96 Všeobecnému súdu, ktorý je podľa článku 256 ods. 1 ZFEÚ príslušný rozhodovať o takýchto žalobách o náhradu škody, prináleží rozhodovať v inom rozhodovacom zložení, než v ktorom rozhodoval spor, ktorý viedol ku konaniu, ktorého dĺžka je kritizovaná, a uplatniť kritériá uvedené v bodoch 91 až 95 tohto rozsudku.
- 97 Preto treba konštatovať, že dĺžku konania pred Všeobecným súdom, ktorá dosiahla 5 rokov a 9 mesiacov, nemožno odôvodniť žiadnou z okolností veci, ktorá viedla k tomuto sporu.
- 98 Ukazuje sa najmä, že obdobie medzi skončením písomnej časti konania predložením dupliky Komisie vo februári 2007, a otvorením ústnej časti konania v priebehu decembra 2010 trvalo okolo 3 rokov a 10 mesiacov. Dĺžku tohto obdobia nemožno vysvetľovať okolnosťami veci, či už ide o zložitost' veci, správanie účastníkov konania alebo výskyt prekážok v konaní.
- 99 Pokiaľ ide o zložitost' veci, z preskúmania žaloby podanej odvolateľkou, ako je zhrnutá v bodoch 12 a 13 tohto rozsudku, vyplýva, že hoci uvedené dôvody vyžadovali dôkladné preskúmanie, stupeň zložitosti uvedených dôvodov nebol osobitne vysoký. A aj keď je pravda, že pätnásť adresátov sporného rozhodnutia podalo na Všeobecný súd žalobu o neplatnosť tohto rozhodnutia, táto okolnosť nemohla brániť tomuto súdu vyhotoviť zhrnutie spisu a pripraviť ústnu časť konania v časovom horizonte kratšom než 3 roky a 10 mesiacov.
- 100 Je potrebné zdôrazniť, že v priebehu uvedeného časového úseku nebolo konanie prerušené alebo spomalené nejakým opatrením na zabezpečenie priebehu konania prijatým Všeobecným súdom.
- 101 Čo sa týka správania účastníkov konania a prekážok v konaní, skutočnosť, že odvolateľka požiadala v októbri 2010 o opätovné otvorenie písomnej časti konania neodôvodňuje časový úsek v trvaní 3 rokov a 8 mesiacov, ktorý už uplynul od jej skončenia. Okrem toho, ako uviedla generálna advokátka v bode 134 svojich návrhov, skutočnosť, že odvolateľke bolo oznámené v priebehu decembra 2010, že vo februári 2011 prebehne pojednávanie dokazuje, že táto prekážka mala len minimálny dopad na celkovú dĺžku konania, prípadne vôbec dĺžku konania neovplyvnila.
- 102 S ohľadom na uvedené skutočnosti treba konštatovať, že konanie na Všeobecnom súde porušilo článok 47 druhý odsek Charty v rozsahu, v akom nedodržalo požiadavky vyplývajúce z dodržania primeranej dĺžky konania, čo predstavuje dostatočne závažné porušenie právnej normy, ktorá priznáva práva jednotlivcom (rozsudok zo 4. júla 2000, *Bergaderm a Goupil/Komisija*, C-352/98 P, Zb. s. I-5291, bod 42).

103 Z úvah uvedených v bodoch 81 až 90 tohto rozsudku však vyplýva, že štvrtý odvolací dôvod treba zamietnuť.

O finančnej situácii odvolateľky

104 Na pojednávaní odvolateľka predložila Súdnemu dvoru informácie o jej aktuálnej finančnej situácii, z ktorej vyplývalo, že nie je schopná zaplatiť pokutu uloženú v spornom rozhodnutí. Podľa jej názoru sú tieto informácie prípustné, lebo sa jednak vzťahujú k novým okolnostiam, ktoré vyšli najavo, podľa článku 127 rokovacieho poriadku, a jednak posilňujú štvrtý odvolací dôvod týkajúci sa porušenia zásady primeranej lehoty.

105 Komisia uvádza, že tieto tvrdenia sú neprípustné, lebo sú nové a v každom prípade nedôvodné, lebo nie sú podložené dôkazmi.

106 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že odvolania podané na Súdny dvor sa môžu týkať len právnych otázok. Na posúdenie schopnosti odvolateľky zaplatiť pokutu, ktorá jej bola uložená Komisiou, by však Súdny dvor musel preskúmať skutkové otázky, čo nepatrí do jeho pôsobnosti v rámci odvolania.

107 Okrem toho Súdny dvor tiež pri rozhodovaní o odvolaní nemôže z dôvodu spravodlivého zaobchádzania nahradiť svojím posúdením posúdenie Všeobecného súdu rozhodujúceho v rámci výkonu svojej neobmedzenej právomoci, ktoré sa týka výšky pokút uložených podnikom z dôvodu, že porušili právo Únie (pozri najmä rozsudok z 10. mája 2007, SGL Carbon/Komisia, C-328/05 P, Zb. s. I-3921, bod 98 a tam citovanú judikatúru). Navyše podľa ustálenej judikatúry nie je Komisia pri určení výšky pokuty povinná zohľadniť ekonomickú situáciu dotknutého podniku, keďže uznanie takejto povinnosti by viedlo k získaniu neoprávnených súťažných výhod pre podniky, ktoré sú najmenej prispôsobené podmienkam trhu (pozri najmä rozsudok SGL Carbon/Komisia, už citovaný, bod 100 a tam citovanú judikatúru).

108 Tvrdenia odvolateľky založené na jej finančnej situácii treba teda zamietnuť ako neprípustné a v každom prípade ako nedôvodné.

109 Treba však dodať, že keďže sa odvolateľka domnieva, že tieto finančné ťažkosti sú v príčinnej súvislosti s nedodrzaním zásady primeranej lehoty na rozhodnutie Všeobecným súdom, môže túto skutočnosť namietajú v rámci žaloby podanej na Všeobecný súd podľa článku 268 ZFEÚ a článku 340 druhého odseku ZFEÚ (pozri body 94 až 96 tohto rozsudku).

110 Z uvedených úvah vyplýva, že žiaden z dôvodov uvádzaných odvolateľkou na podporu jej odvolania nemožno prijať, a preto treba odvolanie zamietnuť v celom rozsahu.

O trovách

111 Podľa článku 184 ods. 2 rokovacieho poriadku, ak odvolanie nie je dôvodné, Súdny dvor rozhodne o trovách konania.

112 Podľa článku 138 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku uplatniteľného na základe jeho článku 184 ods. 1 na konanie o odvolaní účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia navrhla zaviazat' odvolateľku na náhradu trov konania a odvolateľka vo svojich dôvodoch nemala úspech, odvolateľka znáša vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania Komisie.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol a vyhlásil:

- 1. Odvolanie sa zmieta.**
- 2. Gascogne Sack Deutschland GmbH znáša trovy konania tohto odvolania.**

Podpisy